

Høyspent kjærlighet: Torshovgruppa setter opp *Dido og Aeneas* som skoleteater, med blant andre Lena Kristin Ellingsen.

FOTO: GISLE BJØRNEBY

TEATER

Puppy love med cembalo

Kjærligheten er aldri så barokk som i syvende klasse.

DIDO + AENEAS

Av Henry Purcell og Nahum Tate
Regi: Sigrid Strøm Reibo
Nationaltheatret.
Spilles til 12. juni.

Han møter henne, søt musikk og rosa lysskjær, kjipinger blir misunnelige, han må dra, hun blir lei seg og dør av kjærlighets-sorg. En dyptpløyende kjærlighetshistorie? Særlig.

Barokkoperaen *Dido og Aeneas* er omtrent så overspent som bare en ungdomsforelskelse kan være det. Så hvorfor ikke bruke det for hva det er verdt? Det er i hvert fall det regissør Sigrid Strøm Reibo har gjort i *Dido + Aeneas*, der tidlig britisk opera møter *The High School Musical*.

Skoleforestilling. Konseptet har sine historiske røtter. Henry Purcells opera fra 1689 ble trolig skrevet til og oppført for første

gang på en pikeskole utenfor London. Nahum Tates libretto er basert på en historie fra romerske Vergils heltepos *Æneiden*.

Aeneas og trojanerne flykter fra hjembyen etter nederlaget mot grekerne. De blir tatt imot i Kartago av dronning Dido, som forelsker seg i helten. Men en bande hekser – av noen tolket som et bilde på den truende pavemakten – lurer Aeneas til å tro at gudene kaller ham til Italia. Tung om hjertet forbereder han avreisen, men ved synet av den knuste dronning Dido vil han heller trosse gudene og bli.

Men Dido er stolt og ber ham dra sin kos for å i det hele tatt ha tenkt tanken på å forlate henne. Så Aeneas drar, og Dido tar livet av seg i sorg etter å ha sunget den kjente klagesangen *When I am laid in Earth*.

Starlet-opera. Forestillingen er satt opp som en skoleoppsetning og begynner som seg hør og bør

med romstering og høylytte «hysj!» bak sceneteppet. Ei pinestiv skolejente i uniform (Bernhard Arnø) resiterer handlingen, og første akt kan begynne. Herifra er det heldigvis langt fra amatørmessig utført.

Torshovgruppa har med seg en kvartett med to strykere, blåser og cembalo, i tillegg til tre mannlige dansere fra Operaballetten og skuespiller Ågot Sendstad som Dido. Ensemblet har klart å vri den lett eksalterte barokkoperaen, fremført på gammelmodig engelsk, om til pubertetsdrama; en leken *puppy love*-pastisj med tydelig kreativt overskudd. Påfunnene kommer tett, og også stillestående sangpartier får dramatisk fremdrift, godt hjulpet av skuespillernes presise og varierte gestaltnng.

Det er tydelig at dette er teaterfolkets opera, med historie, dramatik, samspill og regigrep i fokus. Skuespillerne (og danserne og musikerne) synger med

de stemmene de har; ikke alltid like virtuost, men også med flere gode sangprestasjoner. Sammen med den tidlig-pubertale *Starlet*-romantikken får det Purcells opera ned på et sjarmerende og gjenkjennelig plan.

Påfunnene kommer tett, og også stillestående sangpartier får dramatisk fremdrift

Siste eksperiment. *Dido + Aeneas* blir fjerde og siste sats for den nåværende Torshovgruppas musikkklub, der fire skuespillere det siste året har hatt frie tøyler til å utforske samspillet mellom musikk og teater. Å se klassisk opera primært gjennom teaterlupen er kanskje ikke paradigmeendrende, men et fiffig avslutningsekperiment.

Dette er ikke noen dyptlodende forestilling, men byr på en

drøy time god underholdning som blåser en gnist av liv i den barokke kjærligheten. Selv om skuespillerne formidler godt er det nok lurt å lese den korte librettoen på forhånd (Nationaltheatret kunne gjerne ha lagt ut versjonen fra programmet på nettsidene sine; i den er allerede de mest arkaiske begrepene oversatt).

Da har man mer kapasitet til å nyte musikken, detaljene i regien og koreografien eller – i tråd med de siste tiders kjønnsdebatt – fundere på om den av og til ublu fetisjeringen av de skulpturelt veldreide kroppene til de mannlige danserne hadde vært like uskyldig med kvinnelige ballerinaer. Og mens Ågot Sendstad og Christian Skolmen råkliner i klønete desperasjon, som om fritidsklubben stengte hvert øyeblikk kan man ta seg i å lengte tilbake til ungdomsskolen. Nesten, i hvert fall.

Sigurd Ziegler